

> **Il·lustracions:** **Laura Reixach**, il·lustradora i pintora, ha realitzat diverses exposicions, tant individuals com col·lectives. Ha publicat diversos àlbums il·lustrats, entre ells *El viatge d'en Vintcèntims*, *En Ceba i en Pebre*, *Simó el talp*, *Kiko, el perro que no podia ladrar*, *Adabela, una zombie ultratecnolozada*, *No et desanimis*, *Faré un munt d'amics*, *Cada cosa al seu lloc*, etc. Ha estat seleccionada a la quarta Biennial de Girona (2006) i al 29è premi de Pintura Vila de Cambrils (2009). Per conèixer més de la seva obra: www.laurareixach.blogspot.com

Tot és aigua que plou sobre mullat, i si el terra estava brut, ara acabarà de quedar fastigós. A la tercera porta a mà dreta —seguint les indicacions d'en Pasqual— hi trobo les eines: galleda, escombra, draps, aspiradora i tota mena d'ampolles amb productes químics perfumats. He de començar pels despatxos i, quan els últims estudiants marxin, faré les aules i els passadissos. La universitat, aquest capvespre, no em sembla gaire diferent d'una llar d'infants. Fins diria que sento el rastre de culs cagats.

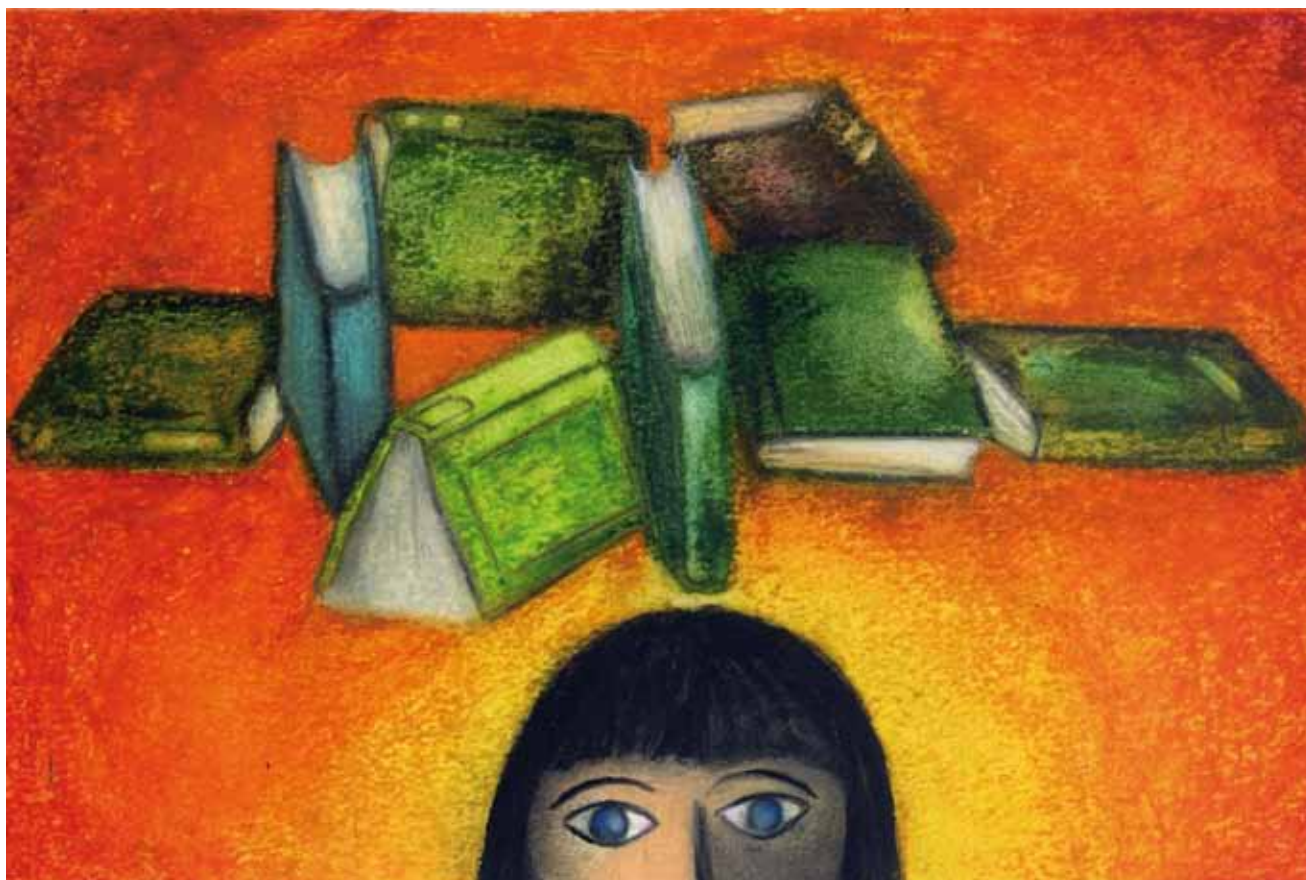
Jaume Puig

Mariona Iribarren (Sabadell, 1986). Establerta a l'Empordà. Llicenciada en història de l'art, amant de les arts i del paisatge. D'ençà d'unes entrevistes amb Palau i Fabre l'any 2006, ha anat publicant alguns articles sobre literatura, art, patrimoni... Ara teixeix la trama de la seva tesina recorrent el Baix Ter en bicicleta, i visitant els artistes de la zona.

El meu primer dia a la universitat

Una llosa ben ampla i pesant va caure sobre meu. Déu meu, però què hi fèiem tots allà? No podia creure tanta absurditat. Allò havien de ser els anys gloriosos de la vida de l'estudiant? Jo només veia hores buides escoltant aquells que només s'escoltaven a si mateixos, recitant programes obsolets, entre un públic sense cap mena de passió que feia córrer el temps rumiant en altres coses, mentre esperava les escapades furtives al bar on fumjaven cigarretes que emmascaraven la gratuïtat de les converses.

Va obrir-se per fi la finestra al món. Calia veure, conèixer, escoltar, embeure's de tot, esbatanar portes, esventrar prejudicis. Fer preguntes, posar-se en acció, flexibilitzar el cos, dilatar la mirada, sortir al carrer, expressar-se sense por..., submergir-se de ple en tot aquest món adult que cada vegada era més a l'abast.

La biblioteca s'havia convertit en un cau dels llibres. En època d'imperi de la frivolitat, la veritable cultura havia passat a les catacumbes. Qui trepitjava els seus passadissos recòndits més enllà de les lectures obligatòries, dels exàmens?

La biblioteca, temple antic del saber, s'erigia majestuosa com un gran enigma. L'entramat de títols configurava un complicat trencaclosques que només amb els anys inspeccionant els lloms, tafanejant i marxant carregada a casa vaig començar a desgranar.

I enmig d'aquell batibull sense nord, allà eres tu, plantada al món amb els braços estesos, el somriure ample i els ulls sincers i brillants.

I enmig de tantes preguntes, allà eres tu, que enfonaves l'interrogant fins al moll de l'os de la qüestió, mirant-me de fit a fit.

I així va ser com el devorador obscur de la crítica i les ganes de viure de la joventut més ingènua es van conèixer el seu primer dia a la universitat. I es van enamorar.

Mariona Iribarren